

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4. září 2018

takto:

Odvolání obžalovaného Mgr. ■■■■■ proti rozsudku Okresního soudu v Rokycanech ze dne 12. dubna 2018 č. j. 1 T 60/2017 - 173 se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Mgr. ■■■■■ uznán vinným, že dne 24. 4. 2017 v 16.30 hodin z areálu ■■■■■, ■■■■■, řídil osobní motorové vozidlo zn. Škoda Rapid, r. z. ■■■■■, a to směrem do svého bydliště v obci ■■■■■ okres ■■■■■ kdy v 17.20 hodin byl stavěn a kontrolován hlídkou PČR OO ■■■■■ v ulici ■■■■■ ■■■■■ v ■■■■■ u ■■■■■, přičemž před jízdou požil alkohol, kdy měl v krvi nejméně 1,31 g/kg alkoholu, a nebyl schopen bezpečně a s jistotou ovládat motorové vozidlo.
2. Toto jednání okresní soud kvalifikoval jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. a) a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku odsoudil obžalovaného k peněžitému trestu ve výměře padesáti denních sazeb, přičemž denní výměru určil částkou 1 000,- Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku stanovil pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 50 dnů. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku obžalovanému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho roku.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný Mgr. ■■■■■ včas odvolání, které odůvodnil prostřednictvím své obhájkyne. Domáhal se zrušení napadeného rozsudku z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) trestního řádu a vrácení věci soudu prvního stupně podle § 259 odst. 1 trestního řádu. Odvolání opřel o námitky, ke kterým se krajský soud vyjádří v další části tohoto svého rozhodnutí.
4. Před odvolacím soudem však změnil své stanovisko, doznal požití alkoholu před jízdou a domáhal se podmíněného zastavení trestního stíhání postupem podle § 257 odst. 1 písm. c) za použití § 307 odst. 1, odst. 2 trestního řádu s tím, že na účet krajského soudu složil částku 50 000,- Kč pro oběti trestné činnosti.
5. Státní zástupkyně před odvolacím soudem navrhla odvolání obžalovaného zamítnout. Návrhované podmíněné zastavení trestního stíhání neshledala za dostačující s ohledem na požívání alkoholu a druh trestné činnosti.
6. Krajský soud v Plzni přezkoumal z hlediska vytýkaných vad podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, správnost postupu řízení, které těmto výrokům předcházelo, a dospěl k těmto závěrům.
7. Předně se odvolací soud zabýval otázkou, zda lze vyhovět návrhu obžalovaného na podmíněné zastavení trestního stíhání. Vzhledem k tomu, že obžalovaný svým jednáním nezpůsobil žádnou škodu, přicházelo v úvahu podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), případně b) trestního řádu. Podle uvedeného ustanovení může v řízení o přečinu

soud podmíněně zastavit trestní stíhání, jestliže obviněný se k činu doznal a vzhledem k jeho osobě, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující. Je-li to odůvodněno povahou a závažností spáchaného přečinu, okolnostmi jeho spáchání anebo poměry obviněného, soud rozhodne o podmíněném zastavení trestního stíhání pouze tehdy, pokud obviněný splní podmínky uvedené v prvním odstavci a zaváže se, že se během zkušební doby zdrží určité činnosti, v souvislosti s níž se dopustil přečinu nebo složí na účet soudu peněžitou částku určenou státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti a tato částka není zřejmě nepřiměřená závažnosti přečinu. V souvislosti s tím je třeba zmínit, že důvodem přijetí této úpravy bylo přispět k rychlejšímu vyřizování trestních věcí bez konání náročného a komplikovaného hlavního líčení nebo řízení před soudem v případech skutkově i právně jednodušších spáchaných dosud nenarušenými osobami.

8. V projednávané trestní věci však obžalovaný navrhl podmíněné zastavení trestního stíhání až před odvolacím soudem, tedy v době, kdy již proběhlo přípravné řízení, byly vypracovány a před soudem stvrzeny dva znalecké posudky a další znalec, původně konzultant, musel být s ohledem na dříve uplatňovanou obhajobu obžalovaného přibrán před nalézacím soudem a stejně jako dříve přibraní znalci v hlavním líčení podrobně vyslechnut. Ve věci se konala dvě hlavní líčení a byl vyslechnut i dopravní policista, který prováděl kontrolu obžalovaného. Již z tohoto důvodu je návrh obžalovaného na podmíněné zastavení trestního stíhání diskutabilní. Nicméně zákon vyloženě nestanoví, do kdy je možné tento institut použít, proto podmíněné zastavení trestního stíhání není vyloučeno ani v (tomto) řízení odvolacím. Zásadně však přichází v úvahu v řízení přípravném, případně v řízení před nalézacím soudem.
9. Pokud jde o zákonné podmínky umožňující podmíněné zastavení trestního stíhání, tak s výjimkou té základní, splněny byly. Obžalovaný složil na účet odvolacího soudu částku 50 000,- Kč na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti a tato částka koresponduje peněžitému trestu, který byl obžalovanému uložen napadeným rozsudkem. Vzhledem k osobě obžalovaného a s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu, vážnému zdravotnímu stavu a k okolnostem případu by složená částka nebyla zřejmě nepřiměřená závažnosti přečinu. Obžalovaný dosud žil naprosto bezúhonným životem, stíhané jednání je evidentně excesem z tohoto řádného života, neboť k jeho občanskému i pracovnímu životu nebylo zjištěno nic negativního. Motorové vozidlo sice řídil téměř hodinu, po kterou ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu, žádnou škodu však nezpůsobil. V evidenční kartě řidiče nemá vyjma zadržení řidičského průkazu v souvislosti s projednávanou trestnou činností žádný záznam a aktuální stav bodového hodnocení k jeho osobě je nula bodů. Proto částku 50 000,- Kč by nebylo možné považovat za zřejmě nepřiměřenou závažnosti spáchaného přečinu.
10. Obžalovaný navíc projevili prostřednictvím své obhájkyne ochotu, že se po zkušební dobu podmíněného zastavení trestního stíhání zdrží řízení motorových vozidel. Ze shora popsanych důvodů by bylo možné považovat podmíněné zastavení trestního stíhání obžalovaného za dostačující. To ovšem za předpokladu, že by byla splněna základní podmínka pro podmíněné zastavení trestního stíhání vyslovená v ustanovení § 307 odst. 1 trestního řádu, tedy, že se obžalovaný k činu doznal. Doznání se totiž musí vztahovat na celý skutek, na všechny jeho skutkové okolnosti naplňující zákonné znaky stíhaného trestného činu, tedy i zavinění a protiprávnost. Trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Proto nestačí doznání, že pachatel byl pod vlivem návykové látky, je nutné, aby se pachatel doznal, že vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost shora uvedenou činnost. To obžalovaný nedoznal. Při výslechu před odvolacím soudem uvedl, že objektivně věděl, že požil alkohol, ale subjektivně se při jízdě pod jeho vlivem necítil. Obžalovaný sice nemohl říci, že by zpochybňoval hranici alkoholu uváděnou znalcem v době jízdy, ale měl-li podle zpracovaného znaleckého posudku Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] znalce z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, v době započetí jízdy v [REDAKCE] v krvi nejméně 1,31g/kg alkoholu a v době

kontroly policií nejméně 1,21 g/kg alkoholu, tak musel pocítovat vliv alkoholu na svou činnost, tedy na řízení motorového vozidla a nebyl schopen bezpečně ovládat motorové vozidlo v silničním provozu, neboť již při hraniční hodnotě koncentrace alkoholu v krvi, kterou je nejčastěji hodnota 1,00 g/kg, jsou již všechny funkce člověka potřebné pro ovládání motorového vozidla porušeny za všech okolností natolik, že dotyčná osoba nemůže nikdy správně a včas vyřešit nečekanou složitější situaci a může tak ohrozit zájem chráněný zákonem. Ostatně i nová verze požití alkoholu uplatněná obžalovaným v odvolacím řízení vzbuzuje svou jistou komplikovaností pochybnosti o tom, že k ní ve skutečnosti došlo. I to má jistý, byť ne rozhodující význam pro rozhodování o podmíněném propuštění, zejména ve vztahu k zákonem zmiňované a vyžadované dostatečnosti takového postupu. Nicméně rozhodující je to, že obžalovaný nedoznal všechny skutkové okolnosti požadované v ustanovení § 274 odst. 1 trestního zákoníku o přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, a proto nebylo možné jeho návrhu na podmíněné zastavení trestního stíhání vyhovět.

11. Byť v souvislosti se změnou výpovědi obžalovaného, kdy na rozdíl od původně uváděné obhajoby, že alkoholické nápoje požíval naposledy v den před jízdou, nyní přiznal, že alkohol požil během dne, kdy řídil, a do odpoledne toho dne vypil džus s vodkou, došlo k zásadní změně důkazní situace, přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek a řízení, které mu předcházelo, rovněž z hlediska vad vytykánych v písemném odvolání, které ostatně obhájkyně obžalovaného přednesla ještě předtím, než odvolacímu soudu sdělila, že obžalovaný své stanovisko k věci přehodnotil.
12. V obsáhle odůvodněném odvolání obžalovaný okresnímu soudu vytýkal, že se dostatečně nevěnoval objasnění vlivu jeho zdravotního stavu na rychlost, s jakou jeho organismus eliminoval v rozhodné době alkohol a provedené důkazy nehodnotil tak, jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, nevypořádal se beze zbytku s jeho obhajobou a ponechal dokazování neúplné. V souvislostech s tím konkrétně poukázal na výsledky dechových zkoušek, které nelze pokládat za příliš validní, neboť v pořadí druhá dechová zkouška naměřila obžalovanému vyšší hladinu alkoholu než při zkoušce první a rozdíl v množství naměřeného alkoholu mezi v pořadí druhou a třetí dechovou zkouškou byl dokonce 0,13 g/kg, to je 10 % nejvyšší naměřené hodnoty. K tomu je třeba říci, že zkoušky prováděné dechovým analyzátozem jsou prvotně zkouškami orientačními, rozhodující je následná krevní zkouška a přepočet množství požitého alkoholu příslušným znaleckým posudkem, jak se také v projednávané věci stalo. Nicméně provedené dechové zkoušky potvrdily v krvi obžalovaného alkohol v množství převyšujícím 1,17 g/kg. Bylo-li při krevní zkoušce v krvi obžalovaného zcela prokazatelně a nespochybnitelně zjištěno 0,99 g/kg alkoholu, pak nelze zpochybňovat názor nalézacího soudu, že k odbourávání alkoholu v krvi obžalovaného docházelo obvyklou rychlostí.
13. Dále obžalovaný okresnímu soudu vytýkal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezmínil lékařské zprávy o jeho nedobré zdravotním stavu, byť tyto zprávy k důkazu v hlavním líčení provedl. To sice odpovídá skutečnosti, nicméně rozhodující je to, že uvedené lékařské zprávy měl k dispozici znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. [REDACTED] [REDACTED] který tak znal zdravotní stav obžalovaného. Pro posouzení skutkových okolností projednávaného případu je významný závěr tohoto znalce, že zdravotní stav obžalovaného a léky jím užívané se nemohly jakkoli podílet na tvorbě alkoholu, nemohly ovlivnit jejich hladinu v krvi a jejich význam pro další zkoumání.
14. Obžalovaný okresnímu soudu vytýkal, že se v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval znaleckým posudkem MUDr. [REDACTED] [REDACTED]. Přitom jeho znalecký posudek je třeba hodnotit jako každý jiný důkaz. Skutečností je, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se okresní soud zabýval uvedeným znaleckým posudkem v jedné jediné větě, nicméně z tohoto znaleckého posudku konstatoval to zásadní, tedy to, co shora zdůraznil odvolací soud. Obžalovaný dále namítl, že znalecký posudek MUDr. [REDACTED] [REDACTED] postrádá metody, argumenty a důvody, z nichž odpovědi na položené otázky vyplývají, že znalec uvádí obvyklé hodnoty eliminace alkoholu

v rozporu s obecně uznávanou soudně lékařskou praxí v rozmezí od 0,08 g/kg do 0,15 g/kg a že se znalec neshoduje se svým konzultantem v závěru, zda u obžalovaného došlo či nedošlo k urychlenému odbourávání alkoholu. Tyto námitky nepostrádají důvodnost a okresní soud k nim měl zaujmout stanovisko. To i za situace, kdy za rozhodující (s ohledem na výrazně větší pozornost, kterou věnoval výpovědi konzultanta) považoval vyjádření MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] kterého *ad hoc* přibral k podání ústního znaleckého posudku. Znalec MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] se skutečně odchýlil od zmiňovaných hodnot eliminace alkoholu, v případě obžalovaného uvažoval o ještě rychlejším odbourávání alkoholu, nebyl schopen na některé otázky přesně odpovědět a odkazoval na vyjádření svého konzultanta. To je ostatně také napadenému rozsudku obžalovaným vytýkáno. Ten zdůraznil i to, že je v soudní praxi respektován názor vyjádřený například v rozhodnutí publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek trestních pod R 20/2000, podle kterého je znalec oprávněn přibrat si konzultanta k posuzování zvláštních dílčích otázek a není vyloučeno, aby konzultantem byl odborník z jiného oboru než je znalec, úkolem konzultanta však musí být jen posouzení dílčí otázky, která tvoří podklad pro posudek z oboru znalce, přičemž v případě, že je třeba odborných znalostí z více oborů a nejde jen o dílčí otázky, je nutné postupem podle § 105 odst. 1 trestního řádu přibrat znalce z každého z těchto oborů. V daném případě je navíc nutno vzít podle obžalovaného v úvahu i to, že jde o vyřešení zásadní otázky viny či nevin vyžadující nejen odborné lékařské znalosti z oboru interního lékařství se specializací na gastroenterologii a nejlépe hepatologii, ale i jisté forenzní zkušenosti, které lze právem očekávat jen od znalce zapsaného v seznamu znalců pro obor zdravotnictví, odvětví vnitřního lékařství se specializací na gastroenterologii, či dokonce přímo na hepatologii. Obžalovaný byl proto přesvědčen, že právě takovým znaleckým posudkem mělo být dokazování doplněno.

15. Byť lze obecně s těmito námitkami souhlasit, je nutno zdůraznit, že nejenom s ohledem na zásadní změnu důkazní situace po výpovědi obžalovaného v odvolacím řízení, není důvodu v požadovaném směru dokazování doplňovat.
16. Otázku odbourávání alkoholu totiž podle názoru odvolacího soudu dostatečně vysvětlil v předmětné trestní věci MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] kterého okresní soud přibral *ad hoc* jako znalce. Byť to nebylo obžalovaným vytýkáno, tak při přibrání znalce nepostupoval okresní soud zcela správně, neboť jmenovaného lékaře jako znalce přibral, aniž by ho předtím vyslechl k jeho praxi, zkušenostem a znalostem. Toto pochybení okresního soudu napravil odvolací soud, tím, že MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] požádal o vyjádření k jeho lékařské praxi a o potvrzení zaměstnavatele o délce jeho pracovního poměru. Přitom zjistil, že MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] vykonává lékařskou praxi od roku 19[REDAKCE], v roce 19[REDAKCE] získal atestaci z interního lékařství prvního stupně a v roce 19[REDAKCE] nástavbovou atestaci v oboru gastroenterologie. Má licenci lékařské komory pro poslední jmenovaný obor i licenci pro výkon funkce primáře v tomto oboru. Od roku 20[REDAKCE] pracuje jako vedoucí gastroenterologické ambulance [REDAKCE] [REDAKCE]. Má tudíž dlouhodobé praktické zkušenosti v oboru, ve kterém podal ústní znalecký posudek. Proto lze z uvedeného znaleckého posudku vycházet.
17. Tím, že byl MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] okresním soudem přibrán jako znalec, byl vlastně splněn požadavek obžalovaného na přibrání dvou znalců z různých odvětví oboru zdravotnictví. Znalec MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] pak skutečně podal před soudem posudek se zásadním závěrem ohledně odbourávání alkoholu v krvi posuzované osoby. Na podkladě tohoto znaleckého posudku nevznikají žádné důvodné pochybnosti o tom, že alkohol se odbourává pouze v játrech, a to jak zdravých, tak nemocných. U obžalovaného byly diagnostikovány z provedených vyšetření změny jater, které ukazují na těžkou kompenzovanou cirhózu, avšak játra zvládala všechny své funkce. Nejednalo se o stav dekompenzované cirhózy, neboť by obžalovaný nebyl schopen řídit motorové vozidlo, navíc po tak dlouhou dobu a zkolaboval by. K omezení funkce jater spočívající v odbourávání alkoholu v krvi by mohlo dojít pouze při totálním selhání jater a pacient by skončil v nemocnici s poruchou vědomí. Znalec MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] se shodl se znalcem Ing. [REDAKCE] na normálních hodnotách odbourávání alkoholu v krvi obžalovaného. Proto je třeba

vycházet z jejich závěrů, nikoli z názoru znalce MUDr. [REDAKCE] o rychlejším odbourávání alkoholu v krvi obžalovaného. Avšak i kdyby byl jeho závěr správný, tak by to pro obžalovaného neznamenal nic příznivějšího, právě naopak by v případě jeho první verze o ukončení požívání alkoholu, muselo dojít k plnému odbourání alkoholu výrazně dříve. Ostatně z provedených důkazů, zejména znaleckých posudků lze dovodit, že pokud by obžalovaný požil alkoholické nápoje naposledy den předtím, než následujícího dne odpoledne řídil motorové vozidlo, musel by mít veškerý alkohol z krve odbourán. Závěrům provedených důkazů odpovídá právě nová verze výpovědi obžalovaného, tedy že požíval alkoholické nápoje během dne, kdy řídil, a to až do odpoledních hodin.

18. Znalec MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] také ve shodě se znalcem MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] uvedl, že onemocnění obžalovaného, která mohla mít vliv na onemocnění jater, nemohla mít vliv na odbourávání alkoholu, zde nešlo ani tak o ta onemocnění, ale o tu tíži poškození jater. Pokud jsou játra ve stadiu až do té kompenzované cirhózy, tak se ten metabolismus alkoholu nemění a je standardně odbouráván, ať ta příčina jaterního poškození je jakákoli. Znalec zdůraznil, že zatížení jater nijak neovlivnilo odbourávání alkoholu, jelikož jaterní testy se velice rychle vracely k normě, to znamená, že regenerační schopnost jater byla zachována. Proto podle názoru odvolacího soudu nevznikají žádné důvodné (rozumné) pochybnosti o tom, že by onemocnění jater obžalovaného ovlivnilo rychlost odbourávání alkoholu proti uznávaným hodnotám. Současně nevznikají žádné důvodné pochybnosti o tom, že se obžalovaný dopustil stíhaného jednání, které vykazuje znaky přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Proto odvolací soud neshledal důvod ke změně napadeného rozsudku ve výroku o vině, včetně výroku o použité právní kvalifikaci. V posledně uvedeném směru lze proto pro stručnost odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
19. Ke změně napadeného rozsudku neshledal odvolací soud důvod ani v případě výroku o uloženém trestu. Ten by mohl změnit pouze tehdy, pokud by se jednalo o trest nezákonný, případně o trest nepřiměřený, v tomto případě tudíž o trest nepřiměřeně přísný. Okresní soud uložil obžalovanému tresty, které zákon v těchto případech předpokládá. Nejde proto o tresty nezákonné. Nejde však ani o tresty nepřiměřené. Pokud jde o trest peněžitý, tak ten lze s ohledem na ustanovení § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku uložit nejméně ve dvaceti denních sazbách, které mohou činit nejméně 100,- Kč. To představuje nejméně 2 000,- Kč. Nejvíce lze uložit 730 celých denních sazeb ve výši nejvíce 50 000,- Kč. To představuje 36 500 000,- Kč. Trest uložený obžalovanému představující 50 000,- Kč je tedy spíše trestem mírnějším, nicméně zohledňuje dosavadní bezúhonný život obžalovaného a jeho vážný zdravotní stav. Stanovený náhradní trest odnětí svobody se jeví rovněž jako přijatelný.
20. Pokud jde o trest zákazu činnosti, nalézací soud uložení tohoto trestu blíže nevysvětlil, nicméně byť se jednalo o jediný případ porušení povinnosti řidiče, tak s ohledem na dobu řízení a ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, nelze trest uložený nalézacím soudem v trvání jednoho roku považovat za nezákonný, případně nepřiměřený. Navíc tento trest obžalovaný s ohledem na zadržení řidičského průkazu již vykonal.
21. Za situace, kdy odvolací soud neshledal ze shora popsanych důvodů odvolání obžalovaného Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE] důvodné, postupoval podle § 256 trestního řádu a toto odvolání zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Benešová

vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 4. září 2018

JUDr. Zdeněk Jaroš, v. r.
předseda senátu